

Sygn. akt IV KZ 34/21

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie z wniosku skazanego **P. B.**
o wznowienie postępowania
po rozpoznaniu zażalenia skazanego na zarządzenie
sędziego Sądu Najwyższego
z dnia 27 lipca 2021 r., sygn. akt IV KO 138/20,
odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 lipca 2018 r., sygn. akt II AKa (...),
na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 27 lipca 2021 r. w sprawie IV KO 138/20 sędzia Sądu Najwyższego na podstawie art. 545 § 2 k.p.k. w zw. z art. 120 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia osobistego wniosku skazanego P. B. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 lipca 2018 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 17 października 2017 r., sygn. akt VI K (...). Zarazem wskazał, że nastąpiło to dlatego, że zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału IV Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2021 r. skazany został wezwany do przedłożenia, w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego przez

adwokata lub radcę prawnego, pod rygorem uznania wniosku za bezskuteczny i mimo upływu wyznaczonego terminu wniosku takiego nie przedłożył.

Przed upływem 7 dni od doręczenia mu opisanego zarządzenia (z pouczeniem o terminie i trybie jego zaskarżenia) skazany P. B. złożył pismo datowane 10 sierpnia 2021 r. – „wniosek do Sądu Najwyższego o wyznaczenie mi pełnomocnika z urzędu celem złożenia wniosku o wznowienie postępowania SO K.VI K (...) (...)”. Przewodniczący Wydziału IV Izby Karnej Sądu Najwyższego pismo to potraktował jako zażalenie na zarządzenie z dnia 27 lipca 2021 r. i zarządził jego wpisanie do repertorium KZ. Następnie sprawa w trybie losowym została przydzielona do referatu sędziego orzekającego w Izbie Karnej SN.

Traktując konsekwentnie pismo skazanego z dnia 10 sierpnia 2021 r. jako zażalenie na zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2021 r. trzeba stwierdzić, że brak jest podstaw do uwzględnienia zażalenia. Skazany nie twierdził, że przedmiotowe zarządzenie zostało oparte na wadliwym ustaleniu co do niezłożenia przez zainteresowanego wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego przez podmiot fachowy, względnie że narusza przepisy prawa. Nie sposób zresztą uznać, że jest ono nieprawidłowe, skoro istniejące w sprawie realia procesowe wręcz nakazywały odmówić przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania. Wynika to z powołanego w zarządzeniu art. 120 § 2 k.p.k. stanowiącego, że w razie nieuzupełnienia (nieusunięcia) braku w terminie, pismo uznaje się za bezskuteczne, o czym skazanego uprzedzono, wzywając go do uzupełnienia braku, którym z uwagi na treść art. 545 § 2 k.p.k. był dotknięty jego osobisty wniosek o wznowienie postępowania.

Dla pełnego przedstawienia wspomnianych realiów procesowych należy podać, że wcześniej Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 9 września 2020 r., IV KO 37/20, na podstawie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. (*a contrario*) oddalił wniosek o wznowienie postępowania złożony przez wyznaczonego z urzędu obrońcę skazanego. Podstawą wniosku było skazanie prawomocnym wyrokiem K. S. za złożenie przez nią fałszywych zeznań w sprawie P. B.. Następnie, w grudniu 2020 r. skazany wystąpił o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu złożenia na podstawie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. kolejnego wniosku o wznowienie postępowania, podnosząc, że inna pokrzywdzona w sprawie VI K [...] rozpoznanej przez Sąd

Okręgowy w K. – J. K. również została skazana z art. 233 § 1 k.k. i art. 234 § 1 k.k. Wyznaczony obrońca złożył na piśmie datowaną 14 maja 2021 r. opinię o braku podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, w której stwierdził, „po przeprowadzonej analizie dokumentacji oraz po ustaleniu aktualnego toku postępowania w Sądzie Rejonowym w C. w sprawie II K (...)”, że wynika to z faktu, iż „popelnienie przestępstwa przez J. K. nie zostało jeszcze ustalone w prawomocnym wyroku skazującym” (k. 37-38 akt sprawy IV KO 138/20). Później, przy piśmie z dnia 13 lipca 2021 r. P. B. przedstawił wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn akt II K (...), którym J. K. została skazana za czyn z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. Na wyroku widnieje adnotacja, że „niniejsze orzeczenie uprawomocniło się i jest wykonalne z dniem 2021-06-29”. W tym stanie rzeczy, gdy pismu skazanego z dnia 10 sierpnia 2021 r. nadano bieg jako zażaleniu na zarządzenie sędziego z dnia 27 lipca 2021 r., IV KO 138/20, wypada zasugerować skazanemu, by wystąpił z kolejnym pismem o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i złożenia wniosku o wznowienie postępowania (ma jednak znaczenie fakt, że wyrok skazujący J. K. nie ma odniesienia do wszystkich przestępstw, za które został skazany P. B.), wyjaśniając przy tym (o ile faktycznie tak było), że nie było jego zamiarem kwestionowanie wspomnianego zarządzenia, ale zwrócenie uwagi, że w sytuacji, gdy przestał być aktualny wskazany przez obrońcę powód odstąpienia od złożenia wniosku o wznowienie postępowania, zaistniała przesłanka do złożenia takiego wniosku i w związku z tym, przy stwierdzonej niemożności pokrycia przez skazanego kosztów ustanowienia obrońcy, do ubiegania się o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.